

Jézus Krisztus egyedi személye a Biblia és különösen az ószövetségi prófécia fényében – testet öltése, élete, halála, feltámadása, mennybemenetele és visszatérése

„Az pedig az örök élet, hogy ismernek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust” (Jn 17,3).

Az alábbi gondolatok részben Kovács Géza „Istent keresők bibliaórája” c. könyvéből származnak (Menedék Alapítvány, 2002).

1. a. A Szentírás és különösen az Újszövetség a régészet tanúsága szerint is a **leghitelesebb** ókori történelmi irat, melyből sokkal több és az eredetihez időben közelebb keletkezett kézirat maradt fenn, mint bármely más ókori műből. Az Újszövetség II. század elejéről való kéziratföredékei is mutatják, hogy az már minden valószínűség szerint az I. században elkészült. Ilyen rövid idő alatt nem alakul(hat)nak ki legendák és mítoszok – hiszen még éltek az események és jézusi tanítások szem- és fültanúi, akik cáfolhatták volna a hamisítást. Jézus Krisztusról az Újszövetség szolgáltatja a legtöbb és legmegbízhatóbb információt, ám ezenkívül számos keresztény és nem keresztény forrás igazolja, hogy ő valóban létező történelmi személy volt, aki a Bibliában leírt időben és körülmények között élt, amint azt egyre újabb és újabb régészeti bizonyítékok is megerősítik – lásd a Bibliáról szóló írásomat (hivo.hu/01biblia.htm), Josh McDowell „Bizonyítékok a keresztyén hit mellett” (KIA, 2004) és „Több mint ács” (KIA, 2016) c. könyveit, valamint a biblicalarchaeology.org webhelyet. Miután ezek a források az ellenőrizhető pontokon megerősítik a bibliai beszámoló hitelességét, a nem ellenőrizhető kérdésekben is hitelt kell adnunk neki. Ezenfelül megdöbbentő módon alátámasztja mindezt (valamint Krisztus istenségét) az a tény is, hogy Jézus igen sok **ószövetségi próféciát** részletekbe menően betöltött (az Ószövetség is Istenként jövendölte meg őt, ld. Ézs 9,5-6). Az alábbi felsorolás (ld. 2-4. pont) messze van a teljességtől. Az imént idézett mű több mint 60 fontosabb beteljesült messiási próféciát elemez részletesen, és összesen mintegy 300-at említ, s általában kielégítő válaszokat ad az esetleg felmerülő kérdésekre.

1. b. Jézus a bibliai feljegyzések szerint egyértelműen azt állította magáról, hogy ő **Isten** (Jn 10,30k; 14,9), örök életű, mindenütt jelen van (Jn 8,58k; 11,25; Mt 28,20), és mások (Isten) ellen elkövetett bűnöket bocsát meg (Mk 2,1-12). Zsidó ellenfelei is pontosan így értették szavait ezért akarták többször megkövezni (Jn 8,59; 10,30), és ezért feszítették meg (Mk 14,61-64). Ha Jézus valójában nem (volt) Isten, és ezt tudta, akkor elvetemülten gonosz és **hazug csaló** volt, ha pedig nem tudta, akkor **őrült** (súlyos elmebeteg), ám tanítása és tanítványaira gyakorolt hatása mindkettőt kizárja. **Tizenegy tanítványa** közül (akik mindnyájan Krisztus feltámadását és

istenségét hirdették) egyet száműztek Jézusba vetett hitéért, a többiek pedig mártírhaltak ugyanezért. S amint többek között J. T. Fisher pszichiáter megállapítja: „Ha összeszednénk a legrátermettebb pszichológusok és pszichiáterek által a mentálhigiéné témakörében valaha írt valamennyi mértékadó cikket; ha ezeket összedolgoznánk, finomítanánk, és megszabadítanánk a fölösleges szószaporitástól; ha a lényegét mind megtartanánk, a körítésből viszont semmit, és ha a tiszta tudományos ismeret e makulátlan darabjait a legtehetségesebb élő költővel tömören szavakba foglalnatnánk – nos, akkor megkapnánk a **hegyi beszéd** [Mt 5-7] suta, hiányos összegzését, melyet egy napon sem lehetne említeni az eredetivel. A kereszténység csaknem két évezrede a kezében tartja a teljes választ a világ nyugtalan és meddő vágyakozásaira. Ez... az optimista, normális és megelégedett, sikeres emberi élet receptje.” (James T. Fisher és Lowell S. Hawley: *A Few Buttons Missing* [Egy-két kerékkel kevesebb], Philadelphia: Lippincott, 1951, 273. o.) A pszichológus Gary R. Collins pedig hozzáteszi: „Mindent egybevetve semmi jelét nem látom annak, hogy Jézus bármely ismert betegségben szenvedett volna... Sokkal egészségesebb volt, mint bárki, akit ismerek – magamat is beleértve!” (Idézi Lee Strobel: *The Case for Christ* [Krisztus védelmében], Grand Rapids, MI: Zondervan, 1998, 147. o.) Így nem marad más lehetőség, mint hogy Jézus csakugyan az (volt), akinek mondta magát: a testet öltött Isten!

2. Jézus a róla szóló ószövetségi próféciaiknak megfelelően a **Szentlélektől fogantatott** egy Mária nevű szűz méhében (Lk 1,26-38; Mt 1,18-25; vö. Ézs 7,14; Károli), *Dávid utódként* (Lk 3,23,31; vö. Jer 23,5) és *Isten Fiaként* (Mt 3,16k; vö. Zsolt 2,7; 2Sám 7,12-16). Egy *betlehem*i istállóban **született meg** (Mt 2,1; vö. Mik 5,1; bár Istenként öröktől fogva létezett, ld. Kol 1,15-17; Jn 17,5) – talán azért, hogy a legszegényebb bűnös is elérhesse, s az őt kereső legelőkelőbb embernek is meg kelljen alázkodnia ahhoz, hogy megtalálja. Születése után Heródes *gyermekeket öletett meg* (Mt 2,16; vö. Jer 31,15). Miután Názáretben nőtt föl, ahol nevelőapja, József mellett megtanulta az ácsmesterséget, *Galileában* kezdett szolgálni (Mt 2,23; 4,12-17; 13,55; Mk 6,3; vö. Ézs 8,23).

3. Háromévi **nyilvános szolgálatát** *hírnök* előzte meg Keresztelő/Bemerítő János személyében (Mt 3,1-3; vö. Ézs 40,3; Mal 3,1). 30 éves korában, szolgálatának kezdetén páratlan módon kente föl és töltötte be a *Szentlélek*, amikor megkeresztelkedett: megnyílt a menny (jelezve, hogy Jézus nyitotta meg számunkra az Istenhez vezető egyetlen utat, Jn 14,6), s Isten Lelke és szava bizonyosságot tett szeretett Fiáról (Mt 3,13-17; vö. Ézs 11,2; 42,1; 61,1k; Zsolt 45,8). (Jézus Krisztus *neveiről* és *címeiről* is jövendölések és beteljesedések sokasága szól, pl. a héber Messiás [görögül Krisztus, magyarul Fölkent] a királyi címére utal, de egyúttal pap és próféta is volt.) Isten és háza iránti *féltő szeretetét* azzal is kifejezte, hogy kiúzta a

templomból a kereskedőket (Jn 2,15-16; vö. Zsolt 69,10). Szolgálatát számtalan csoda kísérte (Mt 9,32-35; vö. Ézs 35,5k; 32,3k).

4. **Halála** előtt *számárháton vonult be Jeruzsálembe* (Mt 21,6-11; vö. Zak 9,9), utána pedig *feltámadt* (ApCsel 2,31; vö. Zsolt 16,10; Károli), *fölmént a mennybe* (ApCsel 1,9; vö. Zsolt 68,19; Károli), és *Isten jobbára ült* (Zsid 1,3; vö. Zsolt 110,1). **Halála napján** több tucat próféciát teljesített be szó szerint, melyeket 500-1000 évvel korábban jövendöltek meg róla. Egyik *barátja* (Júdás nevű tanítványa) *elárulta 30 ezüstart, melyet később a templomba dobott, s amelyen azután megvásárolták a fazekas mezejét* (Mt 26,14k; 27,5-7; vö. Zsolt 41,10; Zak 11,12k; Károli). Tanítványai *elhagyták* (Mt 26,31; vö. Zak 13,7). *Vádlói előtt hallgatott*, bár kegyetlenül *megkínózták és köpdösve gúnyolták* (Mt 26,67; 27,12.26.29; vö. Ézs 50,6; 53,5-7; Zsolt 22,8k). *Kezeit és lábait átszúrták* (Lk 23,33; vö. Zsolt 22,17), s gyalázatos módon, *rablókkal együtt feszítették meg*, miközben az emberek *fejüket csóválva nézték* (Mt 27,38k; vö. Ézs 53,12; Zsolt 22,8.18). Bár saját *népe elutasította, közbenjárt az üldözőiért* és általában értünk, *bűnösökért* (Lk 23,34; Zsid 9,24kk; vö. Ézs 53,5.12). *Megosztoztak ruháin, és sorsot vetettek köntösére* (Jn 19,23k; vö. Zsolt 22,19). *Szomjúságában epével és ecettel kínálták* (Jn 19,28; Mt 27,34; vö. Zsolt 69,22; katolikus ford.). A kereszten *elhagyta őt Isten* (Mt 27,46; vö. Zsolt 22,2) – ezt jelezte a földet déltől 3 óráig beborító *sötétség* (Mt 27,45; vö. Ám 8,9). *Szíve megszakadt, majd átszúrták az oldalát* (a belőle folyó vér és víz a szívrepedés jele lehetett, Jn 19,34; vö. Zsolt 22,15; Zak 12,10; Károli), és egy *gazdag ember sírjába temették* (Mt 27,57-60; vö. Ézs 53,9). „A mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg” (Ézs 53,5).

5. **Kicsoda Jézus Krisztus?** Tanítványainak is ezt a „vizsgakérdést” tette föl (Mt 16,13-20), amely kortársai között is sok vitát váltott ki (pl. Jn 8,51-59). Amint a keresztények által széles körben elfogadott hitvallások is megfogalmazzák, Jézus Krisztus *valóságos Isten és valóságos ember*. Előbbi bizonyítják a fenti *próféciák*, számos *igehely* (Kol 1,15-17; 2,9; Zsid 1,1-3; Jn 1,1-3), valamint saját magára vonatkozó *kijelentései* (azért üldözték és ítélték halálra a zsidók, mert egyenlővé tette magát Istennel, Mk 14,61-64; Jn 5,18; 10,30; 14,9-11) és a *tettei*: bűnöket bocsátott meg (Mk 2,1-12), ura volt a démonoknak (Mk 5,1-20), a természet erőinek és működésének (Mk 4,35-41; 6,34-44; Jn 2,1-11), a betegségeknek, az életnek és a halálnak (Jn 11,39-44), beleértve saját feltámadását is, melyet előre megjövendölt (Jn 10,17k; 20,1-23). Jézust sokan csupán kiváló embernek, nagy erkölcstanítónak tartják, de amint C.S. Lewis fogalmazott, ezt a lehetőséget nem hagyta nyitva számunkra, csak az alábbi hármat: *Úr, hazug vagy örült*. A bizonyítékokat látva nem nehéz eldönteni, melyik a helyes válasz.

6. Bár egyes tévtanítók az I. századtól kezdve tagadták Jézus **valóságos emberi mivoltát** (1Jn 4,1-3), ez sem kevésbé fontos, hiszen csak így válthatott meg minket: azonosult velünk, s kísérhető emberi testben élt büntelen életet, halt meg a kereszten és került sírba. Ő a második Ádám, aki önként vállalt áldozati halálával szerzett engesztelést a bűneinkért (Róm 5,12; Gal 1,4). Lényegében az ő eljövételét készítette elő, és őrá mutatott előre az egész Ószövetség, különösen az áldozati rendszer (Zsid 9,11kk). Földi anyja szülte meg és nevelte őt (Lk 1-2), s a többi emberhez hasonlóan növekedett, elfáradt, éhezett, szomjazott, sírt, szenvedett, félt a haláltól, meghalt (Jn 4,7; Lk 4,2; 19,41; 22,41-44; 23,46). Istenségétől tudatosan megüresítette magát, és a saját érdekében sosem használta isteni hatalmát (Fil 2,5-8).

7. Jézus **feltámadása** az egyik legjobban bizonyított történelmi tény – gondoljunk csak arra, hogy legközelebbi követői, tanítványai közül egyedül János halt meg természetes halállal (őt is száműzték a hitéért, Jel 1,9), a többiek életüket adták belé vetett hitükért, keresztény meggyőződésükért. Ki halna meg egy hazugságért?! Urunk feltámadása egyúttal záloga és pecsétje annak, hogy beteljesedik a *többi ígérete* is, melyeket a benne hívőknek tett: bennünket is feltámaszt halálunk után, és örök életet ad nekünk, sőt már a földön új, bővelkedő életre teremt újjá, miután a Sátán sötét országának rabságából Őáltala kiszabadulva Isten gyermekeivé váltunk (1Kor 15,1-28; 2Kor 5,17-21; Jn 1,12-13; 10,10; 3,16k). Halálával eltörölte bűneinket, megigazított minket, és utat nyitott nekünk a mennybe (2Kor 5,21; Zsid 10,11-14; Róm 5,9). Ő az **egyetlen közbenjáró** Isten és az emberek között (1Tim 2,5k). S mivel hiánytalanul beteljesedtek az első eljövételére vonatkozó jövendölések, bizhatunk a **második eljövételére vonatkozó ígéretekben** is (pl. Jn 14,1-3; ApCsel 1,10k; 1Thessz 4,13-18; Mt 24-25; Jel 3,20kk).

8. Látva azt, amit Jézus tett érted, **mit vagy kész megtenni érte?** Ő mondta: „*Mert aki meg akarja menteni az életét, az elveszti, aki pedig elveszti az életét érterem és az evangéliumért, megmenti azt. Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Mert mit adhat az ember váltságdíjjal lelkéért? Mert ha valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzedék előtt, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal*” (Mk 8,35-38). Ő a mi alkotónk, ő tudja, mi jó nekünk, mire van szükségünk – csakis az ő tanítása vezet boldogsághoz és teljes élethez. „Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobbodon” (Zsolt 16,11).

Hargitai Róbert (www.hivo.hu), 2012.04-2016.10.

Változtatás nélkül szabadon másolható a fenti forrásmegjelöléssel.